

⁴ suis Apostolica sedis Pontificem impudentissimè asperserunt, unum solum aut alterum exempli causa attingam. Martinus LUTHERVS in lib. de Ecclesia propè extremo: Papa, inquit, Scripturam sacram, in cœno, & pulucre sepeliit, & doctrinam Christianam penè integrum deleuit. Exstat libellus de primatu Papæ scriptus nomine totius Synodi S M A L C H A L D I C A E , auctore, ut arbitror, Philippo, quo in libro, præclarilla Synodus Lutheranorum ab hoc mendacio exorditur: Papa, inquit, arrogat sibi auctoritatem condendi leges de cultibus, de mutatione Sacramentorum, de doctrina, & vult suos articulos, sua decreta, suas leges existimari pares legibus diuinis. Et infra: Arrogat sibi Papa diuinam auctoritatem, quia sumit sibi ius mutandi doctrinam Christi, & cultus à Deo institutos, & suam doctrinam, & suos cultus vult obseruari tanquam diuina.

At quod Sacramentum, quem cultum à Deo institutum, quem doctrina articulum Papa mutauit? Et quis ille Pontifex fuit qui suas leges diuinis legibus exequauit? an non videmus quotidie Pontificias leges, vel ab iisdem, qui tulerunt, vel à successoribus, si tempus id postulet, abrogari? Quæ verò diuina lex ab ullo vñquam Pontifice legitur abrogata? sed nolo in eiusmodi nugis tempus amittere. Hoc affirmo, similibus mendaciis plenos esse liberos Lutheranorum, eaq; apud illos, non ut res saltem dubias, sed ut oracula certissima literis, & sermone omnium celebrari. Qui tamen initio, ut dicebam, ne omnino alieni ab Ecclesia Catholica esse viderentur, quanto plus auctoritatis detrahebant Pontifici, tanto amplius Concilio tribuebant. Exstat Lutheri ipsius ad generale Concilium prouocatio. Exstant comitia imperialia Augustana, Norimbergensia, Spirensia, Ratisponensia, VVormatiensia, aliaq; nonnulla, in quibus Lutherani generale Concilium sapius postularunt.

At ne forte molestem fit, si tempus in tam variis tot comitiorum actis recitandis conteramus, proferam tibi, Lector, ipsorum protestantium testimonium, quod ad initium eis libri, qui Protestatio aduersus Concilium Tridentinum inscribitur, continentur: Profitemur, inquit, ac protestamur nos adhærere, ac semper adhæsse protestationi, & appellationi R. Patris D. LUTHERI ab iniustissimo, violentissimoq; iudicio Pontificis, ac omnium eius factionis iudicium, ad liberum, Christianum, legitimum, ac in Spiritu sancto congregatū Concilium. Qui processus protestatio, & appellatio fuit postea vñanimiter, ac multoties à nostris Ecclesiis renouatus, & in aliquot etiam imperialibus conuentibus ab omnibus statibus comprobatus. Hac ipsoru sunt verba, quibus, ut vides, affirmant, Lutherum primò, deinde Ecclesias suas, postremò etiā Principes sibi addictos, à Pontificis sententia ad Concilij iudicium sapius appellasse.